ILLOCUTIONARY FORCE IN CRIMINAL JUDGMENTS

Alina GIOROCEANU, Assistant Professor, PhD, University of Craiova

Abstract: The present study aims to analyze the illocutionary force within the framework of a criminal judgment. According to legal dictionaries, a criminal judgment is the decision of a legally constituted criminal court, taken in conformity with the legal dispositions and principles of the law.
A judgment contains three parts; the final part is a decisional one that reveals the force and the effect of the law and that accomplishes the purpose of the criminal proceedings. In this part of the judgment, the illocutionary force becomes evident and could be identified by using the classical Speech Acts theory and the instruments of linguistics.

Keywords: linguistics, illocutionary force, speech acts, criminal law, judgment

I. Preliminarii teoretice: forţa ilocuţionară

La mijlocul secolului trecut, John Austin (1962) punea bazele pragmaticii lingvistice (înţeleasă şi ca „lingvistică a uzului" – cf. DSL: *pragmatică*) , introducând câteva noţiuni în sprijinul tezei potrivit căreia limbajul nu are doar o funcţie descriptivă: prin intermediul limbajului, emiţătorul, cel care produce un enunţ, are posibilitatea de a îndeplini o acţiune. Teoria actelor de vorbire[1] propusă de Austin se întemeiază pe funcţia limbajului de a acţiona asupra realităţii, de a încorpora o anume *forţă,* numită *forţă ilocuţionară*.

Conceptul este preluat de continuatorii proiectului pragmaticii propus de Austin, fiind generator de importante dezbateri teoretice. În esenţă, forţa ilocuţionară este considerată drept trăsătură a unui enunţ, care se află sau nu în relaţie cu receptorul. John Searle şi Daniel Vanderveken (1985) au corelat forţa ilocuţionară cu mecanisme lingvistice, considerând că, prin această corelare, pot fi identificate enunţurile performate cu o anume forţă ilocuţionară. Într-o lucrare anterioară, John Searle (1969) a oferit câteva criterii pe baza cărora se poate contura o tipologie a actelor ilocuţionare, respectiv: scopul actului (*illocutionary point of utterance*), direcţia de ajustare (*direction of fit*), starea psihologică (*psychological state*), intensitate (*intensity*), statutul sau poziţia relativă a interlocutorilor, modul în care actul se leagă de interesele emiţătorului sau le receptorului, relaţia cu ansamblul discursului, conţinutul propoziţional, statutul obligatoriu sau opţional de act de vorbire, necesitatea unei instituţii extralingvistice pentru performare, existenţa sau nonexistenţa unui verb performativ care să poată funcţiona ca verb ilocuţionar, stilul de performare a actului ilocuţionar etc. (cf. Ionescu-Ruxăndoiu 2003 : 36-37).

În teoria propusă atât de J. Austin, cât şi de J. Searle, verbele performative reprezintă forma tipică de expresie a forţei ilocuţionare. Utilizate la forma de persoana I, singular, indicativ prezent, diateza activă, singura cu valoare performativă, ele implică nu numai

[1] În lingvistica românească, conceptul iniţial *speech acts* a fost tradus şi preluat în diferite moduri: *acte verbale* (Ionescu-Ruxăndoiu 2003), *acte de limbaj* (Moeschler, Auchlin 2005), *acte ale vorbirii* (Bălănescu 2005), *acte ale discursului* (Adam 2008). Prin raportare la modelul structuralist saussurian, respectiv la criteriile care deosebesc *limba* de *vorbire,* am optat pentru utilizarea termenului *acte de vorbire.*

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

desemnarea unei acţiuni, ci şi realizarea acesteia. Clasa performativelor este reprezentată de verbe ca: *a afirma, a ordona, a porunci, a se scuza, a invita, a promite, a mulţumi.* (Ionescu-Ruxăndoiu 2003: 24).

Având drept criteriu verbele performative în contextul limbii engleze, J. Austin diferenţia cinci clase de acte ilocuţionare. Şi în concepţia lui J. Searle, actele ilocuţionare se grupează în cinci clase: acte reprezentative, acte directive, acte comisive, acte expresive şi acte declarative, care se disting în funcţie de trăsăturile comune privind modalităţile lingvistice şi extralingvistice de transmitere a forţei ilocuţionare.

Într-o perspectivă integratoare, G. Leech a observat însă că verbele performative se analizează în termeni categoriali, fiind concepte gramaticale, în timp ce forţa ilocuţionară trebuie analizată în termeni noncategoriali, retorici, ca noţiune a pragmaticii. În concecinţă, forţa ilocuţionară, datorită naturii sale nedeterminabile şi variabile, cu greu poate fi surprinsă de inventarul curent al verbelor performative[2] (1983: 174-175).

Clasificările realizate de J. Austin şi J. Searle asupra actelor de vorbire sunt puse în discuţie de D. Sperber şi D. Wilson (1986), promotori ai pragmaticii cognitive, care contestă însăşi pertinenţa taxonomică, propunând reducerea claselor de acte de vorbire la trei, respectiv la actele de *a spune că, a spune să* şi *a spune dacă.* Deoarece cercetarea se limitează la reguli logice şi lingvistice, actele instituţionale sunt incluse de autori în rândul actelor *a spune că.*

Obiecţia care i se aduce acestei abordări a pragmaticii cognitive priveşte reiterarea unei noi versiuni a performadoxului, respectiv faptul că demersul conduce la producerea unor false condiţii de adevăr. Astfel, un enunţ asertiv de tipul: *Martorul infirmă afirmaţia inculpatului.,* nu poate fi considerat cu aceeaşi valoare de adevăr ca cel rescris cu verb performativ *Spun că martorul infirmă afirmaţia inculpatului.* Pentru evitarea acestei false echivalenţe, J. Moeschler şi A Auchlin propun admiterea ipotezei că „atribuirea forţei ilocuţionare trece printr-un proces pragmatic care ne dă nu interpretarea semantică completă a enunţului, ci doar o îmbogăţire a accestei interpretări care nu determină condiţiile de adevăr ale enunţului" (Moeschler, Aushlin 2005: 197).

În demersul pragmatic asupra hotărârii judecătoreşti penale, prezenţa forţei ilocuţionare va fi analizată prin raportare atât la observaţiile lui G. Leech, care consideră că forţa ilocuţionară este caracterizată de nedeterminare şi variabilitate (*indeterminacy and scalar variability*), cât şi la clasificarea actelor de vorbire propusă de J. Searle, în special datorită relevanţei criteriilor utilizate pentru materia în care va opera analiza.

II. Scurte consideraţii asupra hotărârii judecătoreşti penale

Hotărârea judecătorească penală (HJP) este o unitate logico-lingvistică, structurată astfel încât să transmită cât mai clar soluţia luată de o instanţă judecătorească învestită conform legii, cât şi motivele care au stat la baza acestei soluţii. Ca şi discursul juridic normativ, HJP este, în acelaşi timp, act lingvistic şi act juridic (Stoichiţoiu-Ichim 2006).

[2] "When we are analyzing illocutionary verb, we are dealing with grammar, whereas when we are analyzing the illocutionary force of utterances, we are dealing with pragmatics. It is easily to confuse these two things, because one is part of metalanguage for the other: that is, when we discuss or report to the illocutionary acts in ordinary discourse (*eg* in saying John asked Theodore to open the window) we inevitably find ourselves doing so in terms of illocutionary verbs which the English language provides us for this purpose, such as ask and report. I have, however, made it clear that illocutionary force, particularly because of its indeterminacy and scalar variability, is more subtle that can be easily accommodated by our everyday vocabulary of speech-act verbs."

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

Procesul penal se raportează la o faptă care va trebui judecată potrivit normelor juridice penale; în acest sens, o instanţă legal învestită este chemată să aprecieze fie asupra obligaţiilor ori pedepsei pe care trebuie să o suporte un inculpat, în raport de dispoziţiile legale care determină condamnarea, fie să dispună în consecinţă atunci când se pronunţă achitarea ori încetarea procesului penal faţă de acesta.

În art. 354 Codul de procedură penală (CPP), legiuitorul român a stabilit structura HJP, aratând că hotărârea prin care instanţa penală soluţionează fondul cauzei trebuie să conţină trei secţiuni: *partea introductivă, expunerea şi dispozitivul*. Articolele următoare dezvoltă indicaţiile cu privire la conţinutul fiecărei părţi.

Segmentarea HJP în trei părţi distincte în vederea atingerii obiectivului său jurisdicţional se realzează vizual şi lingvistic, prin spaţiere, aliniere a textului, diferenţe de font, precum şi prin inserarea unor formule specifice.

Art. 309 CPP prevede că rezultatul deliberării se consemnează într-o minută. Astfel, după deliberare, completul de judecată ia o hotărâre, în sensul art. 308 alin. 1 CPP., adică „adoptă o soluţie", care va fi redată în minută. Identitatea dintre minută şi dispozitivul hotărârii rezultă din corelarea art. 358 alin. 1 CPP şi art. 310 alin. 1 CPP.

Minuta (soluţia pe scurt, pronunţată de instanţă imediat după deliberare), respectiv dispozitivul hotărârii redau adevărată forţă juridică - forţă ilocuţionară, în context pragmatic - a hotărârii judecătoreşti şi împlinesc raţionamentul logico-juridic surprins în cea de-a doua parte a hotărârii, numită de practică şi doctrină *considerente* (*expunerea*, în termenii CPP), parte în care se face analiza probelor prezentate, prin raportare la dispoziţiile legale. E necesar, aşadar, ca soluţia prezentată în minută să fie consecinţa logică a celor constatate şi reţinute în considerente.

Dispozitivul trebuie să cuprindă datele prevăzute în art. 70 CPP, adică acelea privitoare la persoana inculpatului, prin care se permite identificarea cu exactitate a acestuia, soluţia dată de instanţă cu privire la infracţiune, indicându-se, în caz de condamnare, denumirea acesteia şi textul de lege în care se încadrează, iar în caz de achitare sau de încetare a procesului penal, cauza pe care se întemeiază, în funcţie de dspoziţiile legale (art. 11 CPP), precum şi soluţia dată cu privire la repararea pagubei.

Aplicarea celorlalte norme de drept substanţial se indică prin menţiuni procedurale specifice, respectiv pentru aplicarea art. 86^7 C.P., dispozitivul va menţiona dacă cel condamnat va executa pedeapsa în unitatea unde îşi desfăşoară activitatea sau la altă unitate. Când instanţa face aplicarea art. 86^1 CP, dispozitivul va menţiona măsurile de supraveghere, prevăzute în art. 86^3 alin. 1, la care trebuie să se supună condamnatul, precum şi obligaţiile stabilite de instanţă, potrivit art. 86^3 alin. 3.

Dispozitivul trebuie să cuprindă câteva menţiuni obligatorii, într-o anumită succesiune: menţiunea că hotărârea este supusă apelului sau, după caz, recursului, cu arătarea termenului în care poate fi exercitat şi menţionarea datei când hotărârea a fost pronunţată, precum şi faptul că pronunţarea s-a făcut în şedinţă publică.

III. *Modalităţi de manifestare a forţei ilocuţionare în textul HJP*

Construcţia analitică asupra modului de manifestare a forţei ilocuţionare în textul HJP s-a realizat prin raportare la clasificarea actelor de vorbire realizată de J. Searle, în special pentru faptul că taxonomia a fost realizată pornind de la criteriile *scopul actului* (*illocutionary*

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

point of utterance) şi *direcţia de ajustare* (*direction of fit*), aceasta din urmă reprezentând modalitatea prin care se realizează o concordanţă între cuvinte şi realitate, esenţiale pentru actul jurisdicţional reprezentat de HJP.

III.1. *Actele asertive şi distribuţia acestora în cuprinsul HJP*

Asertivele/reprezentativele sunt, în concepţia majorităţii pragmaticienilor, acte care au ca obiectiv angajarea emiţătorului, chiar şi în grade diverse, faţă de adevărul enunţului exprimat (Ionescu-Ruxăndoiu, 2003: 38). Orientarea comunicării se face pornind de la cuvinte spre realitate, cuvintele fiind cele ajustate/adecvate la realitate („*la direction d'ajustement des mots aux choses*" cf. Vanderveken, 1992: 16)

Asertivele se identifică în partea introductivă (*practicaua*), precum şi în mare parte din considerentele HJP, semnalate, în practica judiciară, prin centrarea unuia din nominalele INSTANŢA/JUDECATA, urmat de textul „Deliberând asupra cauzei de faţă / Asupra cauzei deduse judecăţii / Asupra cauzei penale de faţă, constată următoarele", până la dispozitivul semnalizat prin centrarea textului „PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, HOTĂRĂŞTE/DECIDE".

Prin actele de vorbire asertive care se succed în partea introductivă şi considerente se exprimă atât constatări imediate, cât şi convingeri formate cu privire la ansamblul faptic asupra căruia trebuie să se hotărască, prin raportare la lege. Practicaua conţine constatările imediate ale intanţei, respectiv informţii cu privire la LOCUL, TIMPUL cercetării procesului, SUCCESIUNEA evenimentelor din sala de şedinţă, prin notarea tuturor elementelor care jalonează desfăşurarea judecăţii. Considerentele conţin convingerea instanţei asupra a tot ceea ce rezultă din actele dosarului.

Deşi mai puţin prezente, actele asertive pot fi reperate şi în dispozitivul HJP:

„Constată recuperat prejudiciul de către partea civilă SPITALULUI CLINIC JUDEŢEAN DE URGENŢĂ CRAIOVA."
„Ia act de faptul că partea vătămată nu s-a constituit parte civilă"
„Ia act de faptul că prejudiciul a fost recuperat"

III.2. *Actele comisive şi distribuţia acestora în cuprinsul HJP*

În teoria actelor de limbaj, comisivele exprimă angajarea emiţătorului la realizarea unei anumite acţiuni, fiind acte care orientează dinspre realitate spre cuvinte, ca şi actele directive (Ionescu-Ruxăndoiu, 2003: 38; „la direction d'ajustement des choses aux mots", cf. Vanderveken 1992: 16). Acestea ţin de atitudinea şi de intenţia emiţătorului, iar conţinutul propoziţional este reprezentat de o acţiune viitoare a emiţătorului.

Angajarea autorului HJP (instanţa) la o acţiune viitoare apare, de regulă, în a doua parte a considerentelor, în enunţuri de tipul:

„La individualizarea judiciară a pedepsei, instanţa va ţine seama de criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 C.pen., respectiv de circumstanţele reale de săvârşire a faptelor, dar şi de circumstanţele persoanele ale inculpatului.."
„Ţinând cont de infracţiunile reţinute în sarcina sa, în baza art. 181 alin. 1 C.p., urmează a-l condamna pe inculpatul.."

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

„Deoarece faptele au fost săvârşite în concurs real, toate înainte ca inculpatul să fie condamnat pentru vreuna dintre ele, în temeiul art. 33 lit. şi a art. 34 lit. b C.p., instanţa urmează a contopi pedepsele stabilite anterior, inculpatul trebuind să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de..."
„De asemenea, se va face aplicarea dispoziţiilor art. 71 C.pen.; instanţa apreciază că pentru a interzice drepturile accesorii prevăzute de textul de lege trebuie să existe o nedemnitate în exercitarea acestora."
„Constatând că prevederile art. 81 CP sunt îndeplinite în cauză, va suspenda condiţionat executarea pedepsei aplicate pe durata termenului de încercare de 2 ani şi 9 luni, calculat potrivit art. 82 C.p. În consecinţă, în temeiul art. 71 alin. 5 C.p. va suspenda executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiţionate a executării pedepsei închisorii. De asemenea, va atrage atenţia inculpatului asupra disp. art. 83 C.p."
„În baza art. 14, 346 C.p.p. urmează să admită în parte acţiunea civilă formulată de partea civilă şi să oblige inculpatul la plata către acesta a sumei de..."
„De asemenea, în baza art. 14, 346 C.p.p. va admite acţiunea civilă formulată de partea civilă Spitalul Clinic Judeţean de Urgenţă Craiova şi va obliga inculpatul la plata sumei de 890, 80 lei către aceasta."
„În temeiul art. 118 lit. b C.p. va dispune confiscarea armei utilizate la săvârşirea faptei, respectiv puşca cu aer comprimat marca „Norconia B2", calibrul 4, 5 mm, precum şi a celor trei proiectile de calibrul 4, 5 mm, depuse la camera de corpuri delicte a IPJ Dolj."

Angajarea entităţii emitente la o acţiune se realizează, în toate situaţiile, nu în situaţia tipică a persoanei I, singular a indicativului prezent, ci în prezenţa persoanei a III-a singular, sugerând, astfel, ideea unei instanţe supra-personale şi imparţiale. Această idee este întărită de raportarea permanentă la texte de lege. De altfel, utilizarea persoanei a III-a este comună tuturor actelor verbale performate în cuprinsul HJP.

III.3. *Actele declarative şi actele directive din dispozitivul HJP*

Actele declarative şi actele directive împlinesc rolul pe care acţiunea penală îl are, de „tragere la răspundere penală a persoanelor care au săvârşit infracţiuni" (art. 9 CPP). Pronunţând soluţia, („spunând dreptul"- Nicolae 2008), instanţa judecătorească are şi acele mijloace de a obliga la respectarea lui, iar premisele „spunerii dreptului" au fost deja realizate în considerente, urmând ca dispozitivul să conţină şi acele mijloace prin care să se asigure respectarea dreptului.

Comisivele din cuprisul expunerii se vor regăsi ca directive şi ca declarative în dispozitivul HJP.

În vreme ce directivele se caracterizează prin orientarea dinspre realitate spre cuvinte, declarativele implică instaurarea unei corespondenţe voite între cuvinte şi realitate („*une double directon d'ajustement*" cf. Vanderveken, 1992: 12, 16). Acestea din urmă au fost cu prioritate cercetate de J. Austin, care a considerat că pentru realizarea lor este necesar un cadru instituţional. Cadrul instituţional garantează modificarea realităţii sau „punerea în executare" a ceea ce s-a stabilit prin actul de vorbire specific performat de autoritatea judecătorească, adică prin „cuvântul" asumat de instanţă.

Dispozitivul HJP, respectiv partea care cuprinde dispoziţiile date de completul de judecată în vederea tragerii la răspundere penală a unei persoane sau remedierea unei situaţii juridice,

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

este cel care surprinde şi actele de vorbire directive ori declarative. Acestea sunt, în cazul în care este vorba de trimiterea în judecată a unei persoane faţă de care s-a pus în mişcare acţiunea penală, obligatoriu precedate de: „În baza art. X" („condamnă inculpatul"/"achită inculpatul" / „încetează procesul penal faţă de inculpatul") şi urmate de textele care indică modul în care se va realiza ori dacă se va realiza tragerea la răspundere penală a inculpatului.

Directivele sunt acele acte prin care emiţătorul încercă să îl determine pe destinatar să facă sau să nu facă o anumită acţiune, vizându-l explicit pe acesta (cf. Adam 2008: 149, Ionescu-Ruxăndoiu 2003: 38). Predicatele semantice utilizate pentru a indica actul directiv, fie el pozitiv sau negativ, din cuprinsul dispozitivului HJP sunt *obligă/obligare* sau *intezice:*

> „Obligă inculpatul la plata a 12 000 cu titlu de daune morale către partea civilă."
> „Obligă inculpatul la plata a 500 de lei cheltuieli de judecată către partea civilă."
> „Dispune obligarea inculpatului la plata a 100 lei cheltuieli judiciare către stat."
> „În temeiul art. 71 C.p. interzice inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a teza a II-a şi lit. b C.p. pe durata executării pedepsei."

Chiar dacă verbele *a obliga* sau *a interzice* nu sunt prezente în toate construcţiile sintactice, intenţia rămâne directivă. Uneori este preferat doar *dispune,* care păstrează valoarea directivă de *ordin:*

> „Dispune ca inculpatul să plătească 100 lei cheltuieli de judecată."

> „În temeiul art. 118 lit. b C.p. dispune confiscarea armei utilizate la săvârşirea faptei, respectiv puşca cu aer comprimat marca „Norconia B2", calibrul 4, 5 mm, precum şi a celor trei proiectile de calibrul 4, 5 mm, depuse la camera de corpuri delicte a IPJ Dolj."

Alteori, este omis şi acesta, fiind suficient ca obligaţiile inculpatului să fie pur şi simplu enunţate:

> „În temeiul art. 118 lit. b C.p., pune în vedere inculpatului să respecte următoarele obligaţii: ...".

Declarativele exprimă faptul că situaţia specificată de conţinutul propoziţional este realizată prin indicatorul forţei ilocuţionare, iar *a spune* este echivalentul lui *a face.* Prin performarea acestor acte, cuvântul devine echivalentul realităţii, iar instanţa emitentă are ca scop instaurarea unei corespondenţe intenţionate între cele două universuri. În aceest sens, „să enunţi înseamnă să provoci simultan schimbări în lume" (Adam 2008: 150).

Condamnarea, achitarea, încetarea procesului penal sunt acte declarative. Şi celelalte măsuri, precum contopirea pedepselor urmate de indicare perioadei pedepsei pe care o are de executat inculpatul, precum şi suspendarea executării pedepsei ori suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, respectiv revocarea suspendării şi cumularea pedepselor, ori anularea suspendării şi cotopirea pedepselor sunt redate tot declarativ. Schimbarea pe care o aduce actul performat este iclusiv o schimbare calitativă. Astfel, la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, *inculpatul* devine *condamnat* sau încetează să mai fie inculpat, la pronunţarea hotărârii de achitare sau de încetare a procesului penal.

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

„În temeiul art. 33 lit. a, art. 34 lit. b C.p. contopeşte pedepsele stabilite anterior, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 9 luni închisoare."
„În baza art. 81 C.p. suspendă condiţionat executarea pedepsei aplicate pe durata termenului de încercare de 2 ani şi 9 luni, calculat potrivit art. 82 C.p."
„În temeiul art. 71 alin. 5 C.p. suspendă executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiţionate a executării pedepsei închisorii."

IV. *Concluzii*

Ca şi hotărârea judecătorească civilă, HJP reprezintă o suită de acte de limbaj, de la asertiv, la directiv şi declarativ, finalizată apoi asertiv. Deşi ultimul paragraf al textului („*Pronunţată în şedinţă publică azi, 25.11.2013."*), privit separat, impune, cel mai probabil, o interpretare reprezentativă, în corelaţie cu penultimul paragraf - în cazul în care mai există o cale de atac a soluţiei („*Cu recurs în termen de 10 zile de la pronunţare pentru procuror, şi de la comunicare, pentru inculpat şi partea civilă."*) - acesta poate fi privit ca o invitaţie la acţiune (directiv); în acestă formulare eliptică şi aridă există toate elementele care îţi permit, în calitate de parte interesată, exercitarea căii de atac: data de la care curge perioada de exercitare, durata în care se poate promova calea de atac, locul depunerii acesteia.

În condiţiile în care soluţia pronunţată este definitivă, această ultimă parte trebuie interpretată diferit, în funcţie de receptor şi de tipul de HJP. În cazul unei hotărâri de condamnare, este data de la care calitatea inculpatului se modifică (devine condamnat) şi de la care începe executarea pedepsei (marcată de emiterea mandatului de arestare). Tot în aceste condiţii, de la data arătată, directivele şi declarativele performate în dispozitivul HJP devin actuale şi impun autorităţilor chemate să pună hotărârea în executare anumite obligaţii legale. În acelaşi timp, aceasta este şi data la care instanţa se dezînvesteşte, nemaiputând face niciun act de procedură.

Pentru restul publicului, ultimul paragraf al HJP nu poate fi decât asertiv.

Bibliografie

***, *Codul de procedură penală,* Bucureşti: Hamangiu, 2013.
Austin, John, *How to do things with Word,* Oxford: Clarendon, 1962.
Adam, Jean Michel, *Lingvistică textuală,* Iaşi: Institutul European, 2008.
Bălănescu Olga, *Texte şi pre-text. Introducere în pragmatică,* Bucureşti: Editura Ariadna '98, 2005.
Bidu-Vrănceanu et al., *Dicţionarul de ştiinţe ale limbii* (DSL), Bucureşti: Nemira, 2001.
Dragoş, Elena, *Introducere în pragmatică*, Cluj: Casa Cărţii de Ştiinţă, 2000.
Ionescu Ruxăndoiu, Liliana, *Limbaj şi comunicare. Elemente de pragmatică lingvistică*, Bucureşti, ALL Universitar, 2003.
Leech, Geoffrey, *Principles of pragmatics,* London: Longman, 1983.
Maingueneau, Dominique, *Analiza textelor de comunicare,* Iaşi: Institutul European, 2007.
Moeschler, Aushlin , *Introducere în lingvistica contemporană,* Cluj Napoca: Echinox, 2005.
Nicolae, Adina, *Hotărârea judecătorească. Relativitatea şi opozabilitatea efectelor acesteia,* teză de doctorat, Universitatea din Bucureşti, 2008.

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)

Searle, John, *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of language*, Cambridge: Cambridge University, 1969.
Stoichiţoiu-Ichim, Adriana, *Semiotica limbajului juridic*, Bucureşti. Editura Universităţii Bucureşti, 2006.
Searle, John and Daniel Vanderveken, *Foundations of illocutionary logic,* Cambridge: Cambridge University, 1985
Vanderveken, Daniel, *La theorie des actes de discours et l'analyse de la conversation*, Cahiers de linguistique francaise,13, pp. 9-61, 1992.

BDD-V581 © 2013 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:50:26 UTC)